

Chương 16

Buông Tay Để Yêu

Thuần Khiết ngồi lên taxi, nói tên một khách sạn nổi tiếng trong thành phố.

Xe đi được một đoạn, cô nghĩ lại chuyện lúc nãy, bỗng cảm thấy buồn, hai giọt nước mắt lăn xuống.

Hai mẹ con nhà này đúng là ức hiếp người quá đáng, hoàn toàn không tôn trọng cô. Một người công khai thư của cô, một người tự ý cho mượn phòng ngủ của cô mà không thèm nói một tiếng, hoàn toàn không bận tâm đến sự riêng tư của cô. Cô cảm thấy mình thật bi ai. Từ nhỏ cô đã rất mạnh mẽ, giữa được yêu và được tôn trọng, cô sẽ không hề do dự mà lựa chọn được tôn trọng. Nhưng mấy người có quan hệ gần gũi nhất với cô trên thế giới này, họ không yêu cô, cũng không tôn trọng cô.

Bố cô rất coi trọng quyền uy và sự nghiệp của mình, có thể giới nhỏ của mình. Trong thế giới đó, hầu hết mọi người đều vây quanh ông, còn ông thì tận hưởng cảm giác thành công ấy. Bình thường ông không cười nói mỗi khi ở nhà, có thể là sợ mất đi uy nghiêm của một ông bố. Không chỉ chăm lo cho gia đình của mình, ông còn giúp đỡ những người nhà vợ, dăm ba hôm nhà lại có khách. Thực ra nhà họ Chân cũng không phải là nhà giàu, chỉ trách nhà họ Hứa không có họ hàng nào giàu hơn. Mặc dù thi thoảng ông cũng than phiền nhưng phần lớn thời gian là vui vẻ giúp đỡ. Ông cần sự cảm kích và ngưỡng mộ của họ, thích người khác khen mình có thực lực, có thể làm chuyện lớn. Ông thích sĩ diện, có niềm vui của tiểu thị dân. Chuyện giống như ngày hôm nay, nếu cô chạy đến hỏi ông, vì sao lại để người khác chiếm phòng của cô, chắc chắn ông sẽ cho rằng chẳng có gì to tát cả.

Cô có thể tưởng tượng được cảnh tượng đó.

Ông là như vậy, thích sắp đặt người khác theo sở thích của mình, thường xuyên lấy tiêu chuẩn giá trị của mình để yêu cầu người khác. Trong mắt ông, có rất nhiều chuyện đều chẳng có gì to tát cả. Đôi khi cô nghĩ, nếu cô là một đứa con trai, vậy thì có lẽ bố sẽ đối xử với cô tốt hơn, quan tâm tới cô nhiều hơn. Đáng tiếc cô không phải là con trai. Ông thiên vị con trai một cách rõ rệt, hi vọng nó phát triển sự nghiệp mà mình đã gây dựng. Mặc dù cũng chẳng phải là cơ nghiệp đồ sộ nhưng vẫn không thể ngăn được niềm tự hào của ông.

Tất cả những chuyện đã xảy ra, cho dù bình thường nhớ tới cũng khó tránh khỏi cảm thấy xót xa. Tôi nay bị những chuyện này kích thích lại gọi lên rất

nhiều kí ức đau lòng, âm ức, quả thực không thể kìm nén được. Cô ngồi trên ghế sau mà nước mắt đầm đìa. Những giọt nước mắt ấy giống như ngọc trai đứt dây, muốn ngăn cũng không được.

Lái xe ngẩng đầu nhìn qua gương, thấy cô gái trẻ khóc tới mức xé ruột xé gan, lại thấy cô xách hành lí, thầm nghĩ: Chắc chắn là cãi nhau với bạn trai.

Thuần Khiết cũng biết chắc chắn sẽ bị lái xe phát hiện nên cứ khóc một trận cho thật đã, lúc gần đến khách sạn mới điều chỉnh tâm trạng, lau sạch nước mắt, lấy hộp phấn trong túi, soi gương dặm lại một chút, che đi vệt nước mắt rồi nhét giấy lau vào trong túi. Một lúc sau, đợi xe đỗ ở cửa khách sạn, cô lập tức trả tiền rồi xuống xe, kéo va li vào khách sạn.

Cô đang đưa chứng minh thư đặt phòng ở quầy lễ tân, bỗng nhiên điện thoại đổ chuông.

Cô nhìn thì thấy tên Phong Bính Thần. Chần chừ hai giây rồi nhấn nút nghe.

“Cô dâu chú rể đi tuần trăng mật rồi, anh rất muốn gặp em”. “Bây giờ không được, em đang có việc”.

“Ừm, hình như giọng em khang khác...”.

Thuần Khiết biết giọng mình khàn khàn, quyết định thuận theo ý anh: “Ừm, bị cảm cúm...”.

“Sao để vậy?”.

“Có thể là buổi đêm bật điều hòa thấp quá...”. Cô buột miệng nói dối.

“Uống thuốc chưa? Anh lập tức sang thăm em!”

Thuần Khiết vội ngăn anh: “Không sao, không cần phiền phức...”.

Phong Bính Thần đâu có chịu nghe cô, liền hỏi: “Có cần anh gọi bác sĩ tới không?”

Thuần Khiết không biết nói gì, chần chừ không biết có nên nói thật không. Đúng lúc ấy thì lễ tân nói.

“Xong rồi thưa cô. Đây là thẻ của cô, phòng 1608, thang máy đi từ bên này, phía bên trái”.

Thuần Khiết nhận thẻ phòng, gật đầu cảm ơn cô ta, gượng cười, sau đó kéo va li đi về phía thang máy. Trong điện thoại vang lên giọng nói kính ngạc của Phong Bính Thần: “Em ở khách sạn? Em đang ở ngoài?”

Sự việc đến mức này, Thuần Khiết đành phải nói với anh: “Ừm, về quê có chút việc...”.

Phong Bính Thần càng ngạc nhiên: “Em về quê còn phải ở khách sạn?”

Câu hỏi này lại chạm vào nỗi đau của Thuần Khiết. Cô gượng cười: “Chẳng còn cách nào, nhà không đủ phòng”.

Phong Bính Thần không nói nữa. Một lúc sau anh lại hỏi: “Em bị cảm cúm thật à?”

Thuần Khiết có chút ngượng ngùng nhưng vẫn nói thật với anh: “Không, chỉ là vừa mới khóc, giọng hơi khàn”.

“Em khóc sao?”. Anh giống như nghe thấy tin lạ.

“Vốn dĩ không muốn nói với anh. Bây giờ anh có cơ để chế nhạo em rồi”. Thuần Khiết cố gắng tự giễu mình.

“Vì sao?”

“Vài chuyện lặt vặt, không cần nhắc tới”.

“Anh cần phải biết”. Giọng nói của anh thay đổi, mang một vẻ uy nghiêm không thể kháng cự, khiến Thuần Khiết nghe mà sững người, im lặng vài giây mới nói: “Chuyện này nói ra rất dài, em nghĩ anh nghe cũng không vui lắm...”.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”.

“Anh xem tin tức giải trí chưa?”. “Chưa”. Anh đáp, ngừng một lát rồi hỏi: “Lẽ nào có liên quan đến Tiêu Úc Sơn?”.

Thuần Khiết không thể không khâm phục sự nhạy bén của anh. Chẳng qua cô chỉ nhắc đến tin tức giải trí, vậy mà anh lập tức liên tưởng đến Tiêu Úc Sơn. Nhưng cô vẫn nói cho anh biết đầu đuôi sự việc. Phong Bính Thần nghe xong, thở phào một tiếng trong điện thoại rồi nói: “Rất tốt, như thế thì anh yên tâm rồi”.

Lúc ấy Thuần Khiết đã vào khách sạn, đang chuẩn bị mở va li, nghe vậy liền dừng lại, cau mày nói: “Rất tốt?”.

“Biết được rằng em rơi nước mắt không phải vì Tiêu Úc Sơn, anh thấy rất vui”.

Thuần Khiết không còn gì vừa tức vừa buồn cười.

“Chuyện này cứ giao cho anh xử lý”.

“Anh xử lí thế nào?”.

Phong Bích Thần cười: “Dĩ nhiên là xử lí bằng tiền. Nếu cần thiết, có thể sẽ dùng thủ đoạn dọa dẫm, uy hiếp, cụ thể thế nào em không cần bận tâm. Ngày mai nhất định sẽ lấy được thư, đồng thời đảm bảo ông ta sẽ không để lại bản copy”. Mặc dù Thuần Khiết nghĩ là không thể nhưng trong lòng thì lại cảm thấy nhẹ nhõm một cách mơ hồ. Về lí trí, cô nghi ngờ lời anh nói nhưng về tình cảm thì vô cùng tin tưởng anh. Lạ thật.

“Em yên tâm ngủ một giấc thật ngon, đừng khóc một mình nữa. Như thế anh sẽ rất đau lòng”.

Trước đây khi nghe thấy những lời này, Thuần Khiết sẽ cảm thấy rất sến. Nhưng lúc này nghe anh nói vậy, cô lại cảm thấy rất ảm áp, rất cảm động. Trái tim cô vừa mới ngập trong nước mắt bỗng ảm áp trở lại, đến nỗi không biết nên trả lời anh thế nào. Phong Bích Thần đoán được phần nào tính cách của cô, biết cô kín đáo trong chuyện tình cảm, không thích bày tỏ, nên nói “chúc ngủ ngon” rồi chủ động cúp máy.

Thuần Khiết nhìn đồng hồ, thấy hơi đói bụng, nên xuống dưới ăn chút gì đó. Cô chưa hề ăn trên máy bay, mới chỉ uống chút nước trái cây. Cô luôn ở trong trạng thái tức giận, đâu còn tâm trạng để ăn nữa. Nhưng nói chuyện với Phong Bích Thần xong, cảm xúc tức giận được xoa dịu, tâm trạng khá hơn, dĩ nhiên lại có cảm giác thèm ăn.

Ăn tối xong cô về khách sạn rồi lên mạng. Thông tin ấy vẫn đang ở trên trang nhất của diễn đàn, lượng truy cập tăng vọt lên rất nhiều, nội dung comment phong phú, đa dạng, người chửi kẻ đăng tin, người nghiêm túc phân tích nét chữ, người nghi ngờ tung tin đồn nhảm.

Họ tự kết thành bè phái, mỗi người một câu. Thịnh thoảng lại chửi bới, công kích lẫn nhau.

Thuần Khiết kiên nhẫn xem tiếp, không hề phát hiện bóng dáng của người đăng tin, tạm thời thờ phào nhẹ nhõm.

Cô nghĩ một lúc, lấy điện thoại gọi cho Tiêu Úc Sơn, vẫn không liên lạc được, không biết có phải là anh đang tránh phóng viên không. Xảy ra chuyện này, chắc chắn có rất nhiều phóng viên tìm anh chứng thực.

Cô không gọi được, định nhắn tin. Nhưng nghĩ lại không biết nhắn thế nào, đành thôi. Thì ra anh đã viết thư cho cô thật, đáng tiếc là cô không nhận được. Vận mệnh của họ đã để lỡ mất nhau, hai bánh răng không đi vào đúng quỹ đạo của nó.

Cô đem theo nỗi muộn phiền chìm vào giấc mộng.

Bảy giờ sáng hôm sau, cô tỉnh giấc. Trong khoảng thời gian gần đây, sáng nay là sáng cô dậy sớm nhất. Bởi trong lòng cô có tâm sự nên ngủ không yên. Cô dậy đánh răng rửa mặt, thấy mắt mình sưng đỏ trong gương. Cô nghĩ đến việc buổi trưa phải về ăn cơm, nên vội vàng nằm xuống giường, lấy khăn nóng chườm mắt.

Không phải vì xấu hay đẹp, chỉ là cô không muốn họ biết mình đã khóc, không muốn để lộ sự yếu đuối của mình.

Mấy phút sau, cô bỏ khăn xuống, soi gương thật kỹ, hình như đỡ hơn một chút, nhưng dường như chẳng khác gì. Không còn cách nào, cô đành trang điểm, thay kính áp tròng bằng chiếc kính gọng đen.

Trang điểm xong cũng đã chín rưỡi, có người gõ cửa.

Phục vụ mang tới một bữa sáng vô cùng thịnh soạn, ngoài ra còn có một bó hồng rất đẹp, ngào ngạt hương thơm.

Thuần Khiết nhìn thấy, không nén được mỉm cười và nói: “Các anh còn tặng hoa cho khách sao?”.

Phục vụ mỉm cười nói: “Đây là do một quý ông tặng cho khách ở phòng 1608”.

Thuần Khiết sửng người: “Thật sao?”.

“Đây là hồng nhập khẩu. Nếu khách nào đến đây chúng tôi cũng tặng một bó thế này thì e là chẳng bao lâu chúng tôi sẽ phải đóng cửa”. Phục vụ nói đùa với giọng điệu dí dỏm. Xem ra chỉ có thể là Phong Bính Thần. Ngoài anh, không ai biết cô ở đây.

Thuần Khiết thật sự rất vui.

Cô cầm bó hoa hỏi: “Quý ông đó còn ở đây không?”.

“Điều này tôi không rõ”.

“Cảm ơn anh”.

Phục vụ phòng vừa đi, cô lập tức gọi điện cho Phong Bính Thần.

Vừa nghe máy, anh liền cười và hỏi: “Nhận được hoa rồi à?”.

“Nhận được rồi”.

“Thích không?”.

“Đẹp lắm, anh hãy tiếp tục phát huy”.

“Không vấn đề”. Phong Bính Thần bật cười, giọng nói thanh thoát khiến cô liên tưởng đến trời xanh biển biếc, một cảm giác tươi mát, khoan thai: “Bây giờ tâm trạng em đỡ hơn chút nào chưa?”.

“Đỡ hơn nhiều rồi. Anh đang ở đâu vậy?”.

“Bể bơi”.

“Thời Quang?”.

“Ừ”.

Nghe vậy, Thuần Khiết có chút thất vọng, có điều cô cũng không dám hi vọng anh sẽ đích thân chạy tới tặng hoa cho cô, nhận được hoa của anh, cô đã rất vui rồi.

“À, hai bức thư của Tiêu Ưc Sơn, anh bảo người mang đến chỗ anh rồi...”.

“Gì cơ?”. Thuần Khiết ngạc nhiên nói.

“Xin lỗi em, quả thực anh rất tò mò về chúng”. Nhưng giọng điệu của anh thì không hề có chút áy náy nào. Điều khiến Thuần Khiết ngạc nhiên là anh thật sự đã lấy được thư? Thật quá thần kì!

“Anh làm thế nào vậy?”.

“Anh bảo ‘chuyên gia’ làm, cụ thể thế nào anh cũng không rõ. Nhưng anh tin tiền có thể giải quyết rất nhiều phiền phức...”.

“Trong thư viết gì vậy?”

“Thư vẫn chưa được mang tới”.

“Ồ”. Thuần Khiết có chút thất vọng, im lặng một lúc rồi nói: “Em hỏi anh thêm một câu nữa”.

“Gì cơ?”

“Sao anh biết em đang ở khách sạn này? Tối qua lúc chúng ta nói chuyện điện thoại, em biết anh đã nghe thấy số phòng, nhưng lẽ nào anh có nói tên khách sạn. Sao anh lại biết được...?”

Phong Bính Thần không nhịn được cười: “Sao, lẽ nào em nghi ngờ anh gắn thiết bị theo dõi trên người em?”

“Ha ha”. Thuần Khiết cũng cười: “Anh thần thông quảng đại như thế, khiến em thấy sợ”.

“Anh làm như vậy hoàn toàn là vì em nhưng em lại nghi ngờ anh, thật khiến anh đau lòng”.

Thuần Khiết bị câu nói ai oán nửa thật nửa đùa của anh làm cho ngại ngùng, vội vàng xin lỗi: “Em xin lỗi, em quá đa nghi rồi, anh đừng giận nữa”.

“Anh lên mạng search tên khách sạn, sau đó gọi điện thoại đến từng chỗ một. May mà em không ở khách sạn nhỏ...”. Anh nói rồi ngừng một lát, học cách nói tối qua của cô: “Vốn dĩ anh không muốn nói với em. Bây giờ em có cơ chế nhạo anh rồi”.

Thuần Khiết cảm động nhưng không kịp được nói rằng: “Như thế thì thật ngốc...”.

Phong Bình Thần than thở: “Đấy em xem, quả nhiên em bắt đầu chê cười anh rồi”.

“Vì sao anh không hỏi em”.

“Thế thì còn gì là bất ngờ nữa. Hơn nữa lúc ấy có lẽ em đã ngủ rồi. Anh không muốn vì chuyện nhỏ này mà đánh thức em...”. Câu cuối cùng anh dài giọng, gần như là nũng nịu. Thuần Khiết như mừng tượng ra vẻ mặt anh lúc này. Khuôn mặt của anh đã khắc sâu trong tâm trí cô. Chỉ cần cô nhắm mắt lại thì sẽ nhìn thấy hình ảnh của anh.

“Bỗng nhiên em rất muốn gặp anh”.

Cô buột miệng, nói xong mới ý thức được mình vừa nói gì. Nhưng cô không hề cảm thấy hối hận như trước đây. Im lặng một lúc, cô bình tĩnh nhắc lại một lần nữa: “Em nhớ anh”.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó anh nói: “Đừng tắt máy, đến nơi anh sẽ gọi cho em”.

Thuần Khiết gấp điện thoại, hạnh phúc dang rộng đôi tay, đổ rầm xuống chiếc giường phía sau.

Buổi sáng cô dậy sớm, vốn định về nhà giục Văn Tây đi lấy thư. Bây giờ Phong Bình Thần đã lấy được thư nên cô cũng không vội về nhà, mà nhắm mắt nằm trên giường suy nghĩ về cuộc nói chuyện lúc này. Nhớ lại từng chút từng chút kỉ niệm trong khoảng thời gian quen anh.

Dường như đến tận lúc này cô mới chợt bừng tỉnh, mới chợt nhận ra rằng người đàn ông này thật sự thích mình. Trong khi đó mình sợ chấp nhận anh, sợ sẽ làm mình bị tổn thương. Thực ra tổn thương có gì đáng sợ cơ chứ, đâu phải cô chưa từng bị tổn thương. Cái cô sợ là cảm giác được yêu, sợ cảm giác được

yêu rồi lại mất đi tình yêu. Bao nhiêu năm nay, cô đã học được quá nhiều mặt trái của tình cảm, thậm chí không cần học cũng hiểu. Nhưng với tình yêu cô vẫn còn dừng lại ở giai đoạn lí luận, bề ngoài thì có vẻ cái gì cũng hiểu nhưng lại chưa từng thực hành, thậm chí không hiểu làm thế nào để yêu một người, để cho và hi sinh. Tiếng Anh có một câu là: Nothing can conquer love, but love can conquer everything.

Cô sợ hãi tình cảm mãnh liệt. Cô sợ mình sẽ trở nên yếu đuối. Bao nhiêu năm nay, tình cảm mà cô theo đuổi là: Muốn không bị người khác từ chối, cách tốt nhất là từ chối người khác trước. Nhưng anh cho cô dũng khí, khiến cô dũng cảm bước đi. Cô quyết định sẽ thử bước lên phía trước.

Cô ngồi dậy, nhìn bó hồng trên bàn, màu sắc đỏ tươi, nồng nàn e ấp. Cô đứng dậy cầm bó hồng lên, ngắm nhìn một lúc lâu, sau đó cẩn thận ngắt một cánh hoa, thả vào trong cốc sữa, một lúc sau lại ngắt một cánh hoa, thả vào trong cốc sữa.

Trong chiếc cốc thủy tinh trong suốt, mấy cánh hoa màu hồng dập dềnh trên mặt lớp sữa trắng muốt, màu sắc tương phản, vô cùng nổi bật, vừa đẹp vừa giàu dinh dưỡng, màu sắc tươi sáng, trông thật đẹp mắt. Cô chống cằm ngồi cạnh quan sát, không giống như đang nhìn một cốc sữa mà như đang nhìn cuộc đời mình. Toàn thân cô đang ở trong trạng thái “no nê” mơ hồ, không hề cảm thấy đói, trái tim, dạ dày đều được lấp đầy, vẻ mặt cũng lấp lánh ánh sáng.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức trạng thái như ngây ngô ấy của cô. Cô ngẩng đầu soi mình trong gương, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ rất hiếm thấy.

Vốn tưởng rằng là Phong Bình Thần nhưng lại là Hứa Lam gọi điện giục cô về nhà ăn cơm. Cô sửa sang một chút, sau đó thay áo đi ra ngoài, thậm chí với bản thân phải kìm nén, nhẫn nhịn, không thèm chấp Văn Tây. Hứa Lam dù sao cũng là bề trên, không được thất lễ.

Trên đường đi cô nhớ lại hồi còn nhỏ. Ban đầu, Hứa Lam cũng thử đối xử tốt với cô. Sau đó bà sinh Văn Tây nên không còn tinh thần và sức lực chăm sóc cô nữa, lúc khó chịu với con thường trút giận lên cô. Về sau sinh Dục Phi, thuê bảo mẫu nhưng cũng thường ức hiếp cô. Trong nhà không lúc nào yên tĩnh, lúc nào cũng có tiếng khóc, tiếng ca thán. Bố dặn cô học xong phải trông em, nhưng dì Lam vẫn mặt nặng mày nhẹ với cô...

Dĩ nhiên cũng có khoảng thời gian vui vẻ. Nhưng đọng lại trong kí ức của cô đều là những khoảnh khắc buồn. Mọi quan hệ giữa cô và bọn họ luôn trong tình trạng bằng mặt nhưng không bằng lòng. Hồi ấy cô hạ quyết tâm phải thoát li khỏi họ, đến một vùng đất tự do. Cô cứ nhẫn nhịn như vậy trong một thời gian dài, đằng sau vẻ im lặng là một ý chí ngoan cường. Nhiều năm xa nhà, sống nơi đất khách quê người, cô hiểu thêm về cuộc sống, có cái nhìn thấu đáo và bao

dung hơn. Huống hồ trong quan hệ huyết thống, cô lại không có quyết tâm “lóc xương trả cha” giống như Na Tra (1) nên dù gì cũng có chút bận tâm.

Bước vào cửa, Hứa Lam đang ở dưới bếp hướng dẫn người giúp việc làm cơm, “khí thế” có vẻ như là một bữa tiệc thịnh soạn. Dực Phi đang chơi điện tử trong phòng, nhìn thấy cô liền đi ra chào.

“Chẳng phải nói hôm nay bố về sao?”. Cô hỏi.

“Tối qua bố gọi điện bảo chiều về đến nhà”.

“Ừm”.

Thuần Khiết có chút thất vọng, bung trà lên uống, nhân tiện đưa mắt nhìn căn nhà. Vẫn là căn nhà của mười năm trước, đồ đạc cũ kĩ. Lẽ nào mấy năm nay công ti của bố thật sự không có lãi? Hay là hai năm trước bị ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế? Thấy Dực Phi ngồi cạnh có vẻ không chú tâm lắm, liền nói: “Em đi chơi điện tử đi”.

Cậu ta mỉm cười ngượng ngùng, ngồi im không nhúc nhích, cũng không nói gì.

Văn Tây từ phòng vệ sinh bước ra, vẫy tay gọi cô vào phòng ngủ. Thuần Khiết đi vào, cô ta nản chí nói: “Em gọi điện thoại rồi, ông ta nói làm mất thư rồi”.

“Sao lại thế?”.

“Ông ta nói không thấy hai bức thư ấy đâu, có người hack máy tính của ông ta, toàn bộ dữ liệu mất hết”.

“Em tin không?”. Thuần Khiết bình thản hỏi.

Văn Tây tự biết đuối lí, thành thực nói: “Em nghi ngờ đây là cái cờ của ông ta. Ông ta không muốn trả thư cho em”.

“Thế em định làm thế nào?”.

“Em không biết làm thế nào bây giờ? Tố cáo ông ta sao?”.

Cô ta thẹn quá hóa giận, tính khí đại tiểu thư trỗi dậy, quay người mở tủ tìm quần áo, mắc quần áo đập vào nhau kêu loảng xoảng.

Thuần Khiết nghĩ một lúc rồi hỏi: “Ông ta có backup không?”.

“Không biết”.

“Thông tin trên mạng ông ta có copy không?”.

“Em không biết”.

Thuần Khiết không nói gì.

Văn Tây thay chiếc quần bò ngắn và chiếc áo màu tím có thắt lưng trước mặt cô, mái tóc xoăn bồng bênh để xõa, đôi mắt to tròn, khi không mở miệng trông giống búp bê, quả thực rất xinh đẹp, dáng người cũng chuẩn. Những ngôi sao mà Thuần Khiết đã từng gặp thực ra cũng không xinh bằng cô ta. Cô thấy chiếc laptop Sony trên đầu giường Văn Tây đang mở trang web về bức thư tình ấy, không biết chừng cả đêm cô ta không ngủ để xem comment. Xem ra cô ta thật sự muốn nổi tiếng đến phát điên rồi.

Cô im lặng một lúc rồi hỏi: “Em học biểu diễn được mấy năm rồi?”.

“Hai năm rồi, sao ạ?”.

“Học thế nào?”.

“Cái trường tồi tàn ấy thì có cái gì mà học? Chỉ lừa tiền thôi”. “Chị hỏi làm gì?”.

“Hỏi thế thôi”.

“Chị xưa nay hỏi gì chẳng có mục đích”. Thuần Khiết không khỏi sững người. Cô không ngờ trong mắt Văn Tây, mình là một người như vậy.

Văn Tây nhìn cô qua gương: “Nếu chị không gọi điện cho Dục Phi, em cũng chẳng nhớ ra hai bức thư ấy. Có điều, chị rất giỏi kiếm ché, đã từng thân thiết với Tiêu Úc Sơn, vậy mà không nói một lời nào, em phục chị thật đấy. Nếu bây giờ chị đi tìm anh ta, liệu có nổi lại tình xưa không?”. Thuần Khiết không biết nói gì.

Bỗng nhiên cô ta nói: “Chị, hay là chị giới thiệu để em và anh ta quen nhau đi”. Thuần Khiết ngỡ ngàng một lúc rồi không nhịn được cười.

Mỗi lần cô ta gọi chị là chắc chắn có chuyện cần nhờ. Điều này cô ta rất giỏi, trở mặt cũng nhanh không kém, EQ và IQ dường như vẫn còn dừng lại ở thời kì trẻ thơ, nghĩ rằng ai cũng dung túng, nuông chiều mình.

“Lẽ nào muốn chị nói với anh ta, em chính là người tiết lộ bí mật của anh ta trên mạng?”. Một câu nói khiến Văn Tây câm lặng.

Nhắc đến chuyện này, Thuần Khiết lại nổi giận, muốn mắng cô ta hò đồ. Nhưng cuối cùng lại kìm nén.

Cho dù Phong Bình Thần đã lấy thư về, nhưng để giải quyết hậu quả một cách triệt để cũng là vấn đề. Chắc chắn phóng viên sẽ tìm hiểu thật giả, với tính cách của Tiêu Úc Sơn, không biết sẽ trả lời thế nào. Thuần Khiết cũng mang trong mình một sự hiếu kì, dĩ nhiên không thể nói lại tình xưa với anh. Nhưng cô cũng muốn biết thái độ của anh thế nào. Nói theo cách của Văn Tây thì dù sao anh cũng là Tiêu Úc Sơn.

Mười một rưỡi trưa, cơm nước đã chuẩn bị xong nhưng vẫn chưa bắt đầu.

Hứa Lam ra khỏi bếp, vào phòng ngủ chỉnh trang lại rồi quay ra phòng khách kéo Thuần Khiết ra tâm sự, nói cái gì mà thương cô mấy năm nay một thân một mình bươn trải bên ngoài thật không dễ dàng; nói cái gì mà mình cũng chưa từng làm tròn trách nhiệm với cô; nói cái gì mà cô đã hai mươi tám tuổi rồi, nên tính chuyện trăm năm; cứ như vậy bà ta nói cho đến khi vào vấn đề chính là tay giám đốc lương mấy chục vạn một năm, khoảng trên ba mươi tuổi, nhưng được cái nhà có điều kiện, khuyên cô không nên bỏ qua cơ hội tốt.

Thuần Khiết nghe đến đây, cuối cùng đã hiểu thì ra bữa trưa thịnh soạn này là để tiếp đãi người khác. Cô đã tỏ thái độ về chuyện này từ trước, vậy mà Hứa Lam vẫn mời người ta đến, hoàn toàn không bận tâm đến ý kiến của cô khiến cô cảm thấy rất âm ức. Nghĩ bà ta là bề trên, nên cô kìm nén cơn giận. Nhưng vẫn không kìm được nói: “Chẳng phải hôm qua con đã nói rất rõ ràng rồi sao? Con có bạn trai rồi”.

Văn Tây ngồi giữa móng tay bên cạnh, thân nhiên nói xen vào: “Chỉ là bảo người ta đến nhà chơi, đâu ép chị phải lấy anh ta ngay, chị căng thẳng cái gì?”.

Hứa Lam cười và nói: “Đúng vậy, gặp mặt thôi có gì đâu, ngộ nhớ hai đứa có duyên thì sao?”.

“Đàn ông lớn tuổi một chút cũng có sao, bây giờ đàn ông thành công trong sự nghiệp hầu hết cũng ở cái tuổi này, còn có người già hơn cơ...”. Văn Tây không ngẩng đầu nhìn Thuần Khiết, vừa giữa móng tay vừa nói.

Thuần Khiết rất ngạc nhiên trước giọng điệu già dặn từng trải của cô ta, không biết nói lại thế nào.

Cuối cùng cô ta cũng giữa móng tay xong, ngẩng lên nhìn Thuần Khiết một lượt, thấy cô mặc áo sơ mi màu xanh, quần màu be, giày đế thấp màu trắng, cộng thêm với cặp kính viền đen càng làm tôn lên khí chất lạnh lùng, thiếu đi vài phần dịu dàng nữ tính, thì nói: “Chị có muốn mặc váy của em không? Trang điểm gọi cảm một chút”. Vì ý tốt đột xuất của cô ta mà Thuần Khiết cảm thấy có chút ngượng ngùng, nên lắc đầu từ chối.

Văn Tây nhún vai.

Đúng lúc ấy thì chuông cửa reo.

Hứa Lam lập tức ra mở cửa. Trước khi mở cửa lại sửa sang tóc tai, bà ta tiếp đón họ bằng vẻ mặt tươi cười khoa trương quá mức: “Hai người đến rồi à, mau vào đi, đang định gọi điện thoại cho hai người đấy... Ôi trời, đến chơi là được rồi, còn mua những thứ này làm gì, không cần thay dép đâu, vào nhà đi!”.

Sau một hồi nhường qua nhường lại, hai người bước ra từ chỗ để giày.

Đi đầu là một người phụ nữ trung niên khoảng năm mươi tuổi ăn mặc thời trang, tóc xoăn, đầy đà. Theo sau là một người đàn ông đeo kính, dáng người trung bình, hơi béo, da trắng, khoác trên mình bộ quần áo hàng hiệu, cũng coi là có vài phần khí chất. Nhưng Thuần Khiết thì thấy chỉ như người qua đường.

Hình như người phụ nữ ấy chưa từng gặp Văn Tây. Thấy hai cô gái trẻ, không biết là cô nào. Hứa Lam vội vàng kéo Văn Tây lại và nói: “Tiểu Tây, chào cô Phạm đi”. Văn Tây ngoan ngoãn chào hỏi.

Người phụ nữ họ Phạm ấy lập tức biết cô gái còn lại mới là nhân vật chính, tươi cười khen Văn Tây xinh đẹp, dáng chuẩn nhưng mắt lại liếc nhìn Thuần Khiết, ngầm nghĩa không để lộ chút sơ hở.

Thuần Khiết chỉ mỉm cười. Người ta cũng đã đến rồi, đành phải miễn cưỡng giữ phép lịch sự với họ, tránh để Hứa Lam mất mặt.

Sau một hồi hỏi han khách sáo, họ ngồi xuống sofa, nói vài câu về chuyện gia đình rồi đi vào chủ đề chính.

Người đàn ông ấy tên là Vu Chân, gia cảnh khá tốt, thành đạt, chỉ thiếu chưa có người nâng khăn sửa túi. Cũng đã từng có hai cô bạn gái, nhưng vì nhiều lí do nên đã chia tay. Bà Phạm rất giỏi ăn nói, rất biết cách chọn từ ngữ. Hứa Lam mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng lại mím thêm vài câu để bà ta phát huy. Hai người phối hợp hết sức nhịp nhàng, đóng kịch rất khéo.

Vu Chân thì tỏ ra rất thoải mái, nhìn Thuần Khiết rồi lại quay sang nhìn Văn Tây. Ánh mắt và nét mặt đều toát lên vẻ tự tin thái quá. Thuần Khiết không mấy cảm tình với ánh mắt của anh ta. Với những người lần đầu tiên gặp mặt, nhìn đối phương quá kĩ đúng là một sự mạo phạm. Cuối cùng chủ đề nói chuyện cũng chuyển sang Thuần Khiết. Thông tin cơ bản đã tìm hiểu rồi, nhưng Hứa Lam vẫn thay cô giới thiệu theo phép lịch sự. Hỏi đến công việc của cô, vẫn là Hứa Lam thay cô trả lời, nói cô làm việc ở tòa soạn tạp chí. Thuần Khiết nói xen vào: “Đã nghỉ rồi ạ”.

Hứa Lam có chút ngạc nhiên còn bà Phạm thì lại rất vui: “Nghỉ càng tốt, có thể về quê tìm việc mà, ở bên ngoài đâu có tốt bằng ở nhà?”.

Thuần Khiết tiếp tục mỉm cười. Có thể thấy bà ta nóng lòng tác thành cho cuộc gặp mặt này.

Thông tin về gia cảnh giới thiệu xong, bắt đầu tìm hiểu vào chi tiết như tính cách, sở thích. Vu Chân thường ngày công việc bận rộn, không vận động nhiều, chỉ chạy bộ trên máy tập thể dục ở nhà. Thích xem phim, thích xem đua xe, đi xe Volvo, kì nghỉ thường xuyên đi du lịch nước ngoài...

Thuần Khiết không có gì để chia sẻ. Bình thường cô cơ bản không ra khỏi cửa, cũng không có sở thích đặc biệt. Lúc này chỉ thấy đói bụng, không tìm được lấy điện thoại xem giờ. Đã hơn mười hai giờ rồi.

May mà mọi người đều hiểu, thế là bắt đầu ăn cơm.

Ngồi vào bàn, nhìn thấy bàn thức ăn thịnh soạn, bà Phạm lại khách sáo một hồi. Hai bên nói qua nói lại hai phút, cuối cùng lần lượt ngồi vào chỗ. Mọi người vừa chuẩn bị cầm đũa thì bỗng nhiên điện thoại của Thuần Khiết đổ chuông.

Mọi người đều dừng lại nhìn cô.

Cô mở điện thoại ra nhìn, bỗng chốc khuôn mặt nở nụ cười tươi rói. Sau đó cô đứng dậy, nói với mọi người bằng giọng điệu giống như tuyên bố chuyện trọng đại: “Xin lỗi, con phải xuống nhà đón một người. Xin mọi người chờ một chút”.

Nói rồi cũng không chờ phản ứng của mọi người mà đi thẳng ra ngoài.

Chú thích:

(¹) Na Tra là một vị thần trong thần thoại dân gian của Trung Quốc, do đánh chết Ngao Bính của Đông Hải Long Vương, nên gia đình Na Tra bị bắt, ép phải đền mạng để giữ trọn đạo hiếu, và không làm liên lụy tới gia đình, Na Tra đã lóc thịt trả mẹ, lóc xương trả cha.